

Ο παπάς κι ο Αγάς - Του Μιχαήλ Σωτηρίου Μιχαλακόπουλου

/ [Γνώμες](#)

- Μιχαήλ Σωτηρίου Μιχαλακόπουλος, Διηγηματογράφος λαϊκής παράδοσης και θρησκευτικών εθίμων

Ήταν, λέει, στα χρόνια τα σκλαβωμένα, τότε που ο Τούρκος πατούσε τη γη μας κι ο Έλληνας στεκόταν με το κεφάλι σκυφτό, μα με την ψυχή του έτοιμη για ξεσηκωμό. Στο σημερινό Σταυροδρόμι Γορτυνίας, που τότε λεγόταν Αλμπάνιτσα, στη Ράχη του χωριού, είχε φωλιάσει κι ένας Αγάς, στου Σμαήλ Αγά τον Πύργο, μια πέτρινη φωλιά που φάνταζε άγρια και απειλητική σαν το μάτι του αλλόθρησκου κυρίαρχου.

Μιλάμε για λίγο πριν από την Επανάσταση του '21, που ο τόπος ήταν σαν ηφαίστειο που βράζει, έτοιμο να εκραγεί. Η Εκκλησία του Χριστού, με τον Πατριάρχη Γρηγόριο τον Πέμπτο στην κορφή της, είχε γίνει το στήριγμα του γένους και το καταφύγιο της Ρωμιοσύνης. Οι ιερείς και οι αρχιερείς μας, παρόλο που φορούσαν ράσα και όχι όπλα, ήταν οι πρώτοι στον αγώνα, κι από τα άμβωνά

τους κήρυτταν όχι μόνο την αιώνια ζωή, αλλά και την ελευθερία της πατρίδας. Στα μοναστήρια και στις εκκλησίες κρύβονταν τα μυστικά της Φιλικής Εταιρείας, κι οι κληρικοί μας, μέσα στα ιερά των αμφιά, φύλαγαν πιστά τα σχέδια του αγώνα.

Οι Τούρκοι το 'χαν καταλάβει πως κάτι γινόταν και μαζεύονταν σε ασφαλή μέρη. Έτσι κι ο Αγάς, μάζευε τα πράγματά του για να πάει στην Ντρομπολιτσά, όπου συγκεντρώνονταν όλοι οι ομοεθνείς του.

Πριν φύγει, πήγε στον παπά, στον Ακάκιο, έναν παπά λεβέντη, που τα χέρια του δεν ήξεραν μόνο από το Άγιο Ποτήριο, αλλά κι από χρήσιμα εργαλεία για να δουλεύει στα χωράφια. Ο παπάς αυτός δεν ήταν μυθικός ήρωας, αλλά πραγματικό πρόσωπο, κι η μαρτυρία του ζει ακόμα στον Μητροπολιτικό Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο Σταυροδρόμι, όπου το Άγιο Ποτήριο φέρει χαραγμένο το όνομα: «ΑΚΑΚΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ 1820». Ο παπακαλόγερος αυτός, που ήταν συγγενής των προγόνων μου, όπως πολλοί άλλοι κληρικοί εκείνων των χρόνων, ήταν μυημένος στη Φιλική Εταιρεία, κι η καρδιά του χτυπούσε μαζί με την καρδιά όλων των Ελλήνων που ονειρεύονταν την ελευθερία. Στα κρυφά, μέσα στη σκιά των εκκλησιών και των κελλιών, οι άντρες του Θεού ετοιμάζονταν για τον ιερό αγώνα, γιατί ήξεραν πως ο Χριστός δεν θα 'θελε το γένος Του σκλαβωμένο.

Τον βρήκε σε μια μεριά που είχε ίσκιο, κάτω από μια συκιά, στου Φιλίππα το σπίτι. Εκεί, πελεκούσε μια αλετροπόδα για το όργωμα των χωραφιών του. Τον είδε ο Αγάς, τον πλησίασε και του είπε: «Παπά, φεύγω. Είμαι ευχαριστημένος από εσάς και θέλω να σας πουλήσω το χωριό, για να μη βρει τον τόπο άλλος και σας βασανίσει».

Ο παπάς τον κοίταξε με μάτι που έβγαζε φωτιά, σήκωσε το τσεκούρι με το οποίο δούλευε και του είπε απλά, αλλά με δύναμη, όπως ταιριάζει σε έναν άντρα που 'χει τον Θεό στην καρδιά του και την πατρίδα στο νου του: «Τι λες μωρέ παλιότουρκε; Τη γη μας να την αγοράσουμε;»

Κι αυτά τα λόγια δεν ήταν μόνο του παπά Ακακίου, αλλά όλης της Εκκλησίας που δίδασκε στους Ρωμιούς πως η γη που γεννήθηκαν είναι δική τους από τον Θεό, κι όχι εμπόρευμα στα χέρια των αλλόθρησκων κατακτητών.

Ο Τούρκος, ντροπιασμένος, έφυγε προς Λαγκάδια. Στη Γαϊδουρόρραχη, συνάντησε τον Παναγιώτη Τσιέκα, έναν άντρα από τα Λαγκάδια, που ήταν εισπράκτορας των Δεληγιανναίων. Ο Τσιέκας, όταν άκουσε το περιστατικό και το θράσος του παπά, πήρε αμέσως την απόφασή του: «Το αγοράζω εγώ Αγά μου.»

Και πήγαν στα Λαγκάδια και έκαναν το συμβόλαιο. Κι έτσι αγόρασε ο Λαγκαδινός Παναγιώτης Τσιέκας, με μόνο 380 γρόσια, το χωριό μας από τον Τούρκο, όσο

έκαναν οι αναλογούντες ετήσιοι φόροι.

Οι Λαγκαδινοί, που αγόρασαν από τον Τσιέκα τα κτήματα, επειδή αυτά απείχαν σχεδόν 15 χιλιόμετρα από τα Λαγκάδια και ήταν πολύ δύσκολη η επίβλεψη και η καλλιέργειά τους, άρχισαν να τα πουλούν στους συγχωριανούς μας σιγά-σιγά.

Και εκείνοι, ως το 1925, αγόρασαν με αίμα και χρυσάφι τη γη τους, την γη των προγόνων τους, την γη που μόνο αυτοί δούλευαν με τα σκληραγωγημένα χέρια τους...

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Πληροφορίες αντλήθηκαν από το έργο Γεωργίου Ιωάννου Μιχαλακοπούλου, τ. Επιθεωρητή Δημοτικής Εκπαιδεύσεως: “Το Σταυροδρόμι Αρκαδίας και ο οικισμός Μαυράδας”

Πηγή: pemptousia.gr